

διαίρεση τους έχθρους του, διά να τους νικήση ευκολότερα, κατά το παλαιόν εκείνο αξίωμα: Δ ι α ί ρ ε ι κ α ι β α σ ι λ ε υ ε. Πρὸς τοῦτο εἶχε ζητήσῃ παρὰ τοῦ Φουσεῖ ἀνθρώπους ἱκανούς, ραδιοῦργους μᾶλλον ἢ διπλωμάτας, ὃ δὲ ἐκλήθη ὡς κατάσκοπος, ἦτο τῶν ἐν εἰς τῶν μυστικῶν τούτων ἀπεσταλμένων, ὡς ἀπέδειξεν ἡ σύνοδος ἀπολογία του.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ στρατάρχης, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῶν μαρτύρων τῆς σκηνῆς ταύτης· νάφει ἐλεύθερος ὁ ἄνθρωπος αὐτός! . . . Ὁ ἱκανοποιηθῆτε διὰ τὸ ἀδίκημα, τὸ ὁποῖον σὰς ἐγίνε, καὶ θὰ δώσω τὰς ἀπαιτούμενας διατάγας, ὥστε νὰ ἡμπορέσετε νὰ ἐκπληρώσετε τὴν ἀποστολήν σας μὲ πᾶσαν εὐκολίαν. Ὁ σὰς δώσω δὲ ἐκ περισσοῦ καὶ μερικὰς ὁδηγίας, ἀφωρώσας δύο κακούργους καὶ ἀπατεῶνας, τοὺς ὁποίους δὲν εἶνε δύσκολον νὰ συναντήσετε εἰς τὸν δρόμον σας.

Ὁ Ρογήρος, ὁ θεὸς του καὶ οἱ πεζοναῦται ἀντήλλαξαν βλέμματα θριάμβου. Προφανῶς ὁ στρατάρχης ὠμίλει οὕτω κολακευτικῶς περὶ τοῦ Ρενώ καὶ τοῦ Μπρόουν.

Οἱ φίλοι μας ἐξήλθον ἐκ τῆς σκηνῆς, καὶ ὁ δούξ Βελλὺν ἐμείνεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν μόνος μετὰ τοῦ κ. Βελαμψ—οὗτος ἐκαλεῖτο ὁ ἀστυνομικὸς,—κατόπι δὲ ἀπεχωρίσθησαν, εἰς ἄκρον εὐχαριστημένοι καὶ οἱ δύο. Μόνον ὁ λοχαγὸς Καστανιὲ δὲν ἐφαίνετο πολὺ εὐχαριστημένος, διὰ τὸ μέγα λάθος, τὸ ὁποῖον εἶχε κάμῃ.

— Ἀς εἶνε ὅμως! ἐσκέφθη τὸ λάθος μου πάντα εἶνε μικρότερον, ἀπὸ τὸ λάθος ποῦ ἔκαμεν ὁ Αὐτοκράτωρ νὰ μας στείλῃ ἐπὶ τὴν Ἰσπανίαν!

Καὶ μετὰ τὴν σκέψιν ταύτην, τὴν κάπως ἀνευλαδῆ, παρηγορήθη.

Ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Ρογήρος ἤρχισαν νὰ ἐλπίζουν καὶ νὰ νῆσαν. Βεβαίως ὁ κ. Βελαμψ θὰ ἐξεμασκάρευεν ἐπὶ τέλους τὸν Ρενώ καὶ τὸν Μπρόουν, ἴσως μάλιστα θὰ κατάρθωνε καὶ νὰ τοὺς συλλάβῃ καὶ . . . —τίς οἶδεν!—ἡμποροῦσε μίαν ἡμέραν νὰ τοὺς φέρῃ ὀπίσω τοὺς ἀγαπητοὺς ἀπόντας, τὸν ἀγαθὸν Ἐπίτροπον καὶ τὸν λαμπρὸν Ἰππότην. . .

Θεὸς καὶ ἀνεψιὸς ἐβλεπον λοιπὸν τὰ πράγματα ρόδινα καὶ ἀπελάμβανον τὴν εὐτυχίαν τῆς συναντήσεώς των, ὅταν ἐπῆλθε μία ὁλως ἀπρόοπτος περιπλοκή:

Ἐνα πρωῒ, οἱ Πεζοναῦται τῆς Φρουρᾶς διετάχθησαν νὰ νῆσαν πρὸς συνάντησιν τῆς στρατιᾶς τοῦ στρατάρχου Φουσεῖ, διὰ νὰ συνενωθῶν ἐκεῖ μὲ ἄλλοι πολυαριθμότερον ἀπόσπασμα τοῦ σώματός των.

Μεθ' ὅλην του τὴν ἀνδρείαν, ὁ Ρογήρος δὲν ἡμπούρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ

δάκρυα. . . Ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν τύχην των τοὺς δύο ταλαιπώρους εὐγενεῖς, καὶ ἴσως αὐτὴν τὴν φορὰν διαπαντός! Ἀρὰ γὰρ πόσοι κίνδυνοι τοὺς ἡπείλουν ἀκόμη; Καὶ πῶς θὰ κατάρθωνε νὰ μανθάνῃ τὰ κατ' αὐτοὺς;

Ἀλλὰ καὶ ὁ μαρκήσιος ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἐπέλθῃ. Ἐπρεπε νὰκολουθήσῃ τὸ μικρὸν ἀγῆμα καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ τὸν διορισμὸν του ὡς ἀξιωματικοῦ, διότι ὁ δούξ Βελλὺν εἶχε συστήσῃ νὰ καταταχθῇ εἰς τὸ ἴδιον σῶμα, ὅπου ὑπηρετεῖ καὶ ὁ Ρογήρος, ὥστε νὰ μὴ χωρισθῶν θεῶς καὶ ἀνεψιός.

Εἰς ἐκ τῶν πλόνων λυπημένων ἦτο καὶ ὁ σκαπανεὺς Βιλλαμπούας, ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ὁποῖου ἔρρεον δάκρυα, φαινόμενον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε παρατηρηθῇ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

ΠΩΣ Ο ΑΛΛΟΥΡΕΚΟΣ ΕΔΟΚΙΜΑΣΕ ΜΕΓΑΛΑΣ ΔΥΣΚΟΛΙΑΣ ΝΑ ΚΑΘΗΝΗ ΚΑΤΟΠΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΩΣ ΠΟΛΥ ΑΠΡΟΟΠΤΟΥ.

Τὸ χωρίον Μόντορον εὐρίσκετο εἰς ἀναστάσιον. Πρὸ μικροῦ ἀνηγγέλθη ἡ προσεγγίς ἄρις γαλλικοῦ ἀποσπάσματος, καὶ ἐπειδὴ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἰσπανοὺς χωρικοὺς δὲν εἶχε καθαρὰν τὴν συνείδησιν, ὅλοι ἀνυσύχουν καὶ ἀνέμενον μετ' ἀγωνίας τὴν ἄφιξιν τῶν γάλλων στρατιωτῶν.

Ὁ ἀλ κὰ δὲ ος προπάντων.—δηλαδὴ ὁ δῆμαρχος, ὅπως λέγεται ἰσπανιστί,—δὲν ἐκοιμάτο διόλου ἐπὶ ρόδων, διότι εἶχεν ἀποτελέσει μέρος ἑνὸς στίφους γ κ ο υ ε ρ ι λ λ ι ε ρ ω ν, διαδοῆτου διὰ τοὺς αἰμοχαρεῖς ἄλλους του κατὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ βασιλέως Ἰωσήφ. Εὐρίσκετο διὰ τοῦτο εἰς δεινὴν ἀμχανίαν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἐσυλλογιζέτο μήπως ἦτο προτιμώτερον νὰ πάρῃ τὰ βουνά, πρὶν νὰ φθάσουν οἱ γάλλοι.

Αὐτὸ ἐσυλλογιζέτο, διασχίζων τὴν μικρὰν πλατείαν τοῦ χωρίου, μὲ ὅσην ταχύτητα τῷ ἐπέτρεπον οἱ βραχεῖς του πόδες καὶ ἡ ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένη κοιλία του,—ὅταν δύο καλόγηροι τὸν ἐπλησίασαν καὶ τὸν ἐχαίρετσαν ὑποκλινόμενοι.

— Ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, φαίνεσαι πολὺ ἀνήσυχος.

— Ὁ σὲ ἀνησυχί βέβαια ἡ εἰδησις, ὅτι φθάνουν ἐδῶ οἱ Γάλλοι, εἶπεν ὁ ἄλλος.

— Μά, αἰδεσιμώτατοι. . .

— Μὴ κρύβεσαι ἀπὸ μᾶς, ἀδελφέ μου! Εἴμεθα καὶ οἱ δύο, ὅπως καὶ σὺ, πιστοὶ πατριῶται καὶ ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν πατρίδα μας· εἴμπορεῖς λοιπὸν νὰ ὁμιλήσῃς καθαρὰ, χωρὶς κανένα φόβον. Τὸ χωρίον ἐννοεῖ νὰ ἀμυνθῇ;

— Ἀδύνατον· οἱ ἐχθροὶ εἶνε πολλοί. . .

— Ναί . . . ναί . . . ἔχεις δίκαιον, ἀδελφέ μου. Μολοντοῦτο, δὲν εἴμπορεῖς

τάχα νὰ βοηθήσῃς,—χωρὶς νὰ ριφκοῖς δυνεύσης, ἐννοεῖται, χωρὶς νὰ ἐκτεθῇς σὺ καθόλου, —κάτι Ἰσπανούς, ποὺ εἶνε ἀποφασισμένοι νὰ κτυπήσουν τοὺς θρασεῖς αὐτοὺς ἐπιδρομεῖς; . . . Ἀλλῶς τε θὰ διαρρηθισθῶν τὰ πράγματα οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ἀφῆσῃς ἀπὸ κοντὰ καθόλου τοὺς Γάλλους, καὶ νὰ μὴ τρέξῃς κανένα κίνδυνον νὰ σε κατηγορήσουν ὡς συνεινοχον.

— Αἰδεσιμώτατοι, εἴμαι προθυμώτατος νὰ βοηθήσω τοὺς συμπατριώτας μου κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας· ἀλλὰ δὲν με λένε πῶς εἴμπορῶ νὰ το κάμω;

— Εἶνε ἀπλούστατον· θέλωμεν νὰ μας εὐρῃς ἕνα ἄνθρωπον πιστόν, ποὺ νὰ ἡξεύρῃ καὶ τὰ μικρότερα μονοπάτια τοῦ βουνοῦ, ἕνα γενναῖον ἄνθρωπον, ποὺ νὰ ἡμπορῇ νὰ ρίξῃ καὶ καμμιὰ τουφεκία ἐν ἀνάγκῃ.

— Ἐγὼ τὸν ἄνθρωπον ποὺ σας χρειάζεται, αἰδεσιμώτατοι, ἀπήντησεν ὁ δῆμαρχος μετὰ μικρὰν σκέψιν· θὰ σας στείλω τὸν Ζουὰν Ραβίδο, λαθρέμπορον, λαθροθήραν καὶ . . . ὀλίγον ληστήν· ἀλλ' αὐτὸς ἀς μὴ σας τρομάξῃ! Εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ σας χρειάζεται. Εἶνε ἱκανὸς γιὰ κάθε τί, καὶ μισεῖ τοὺς Γάλλους σὰν τὸ διάβολον.

— Λαμπρά· λοιπὸν, ἀδελφέ μου, πετοῦ νὰ ἔλθῃ νὰ μας εὐρῇ ἀπόψε, τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς, ἀπέξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.

(Ἐπεται συνέχεια)

KIMON LAKIANS

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Τὰ πιὸ εὐμορφώτερα
Τοῦ Ἀπριλίου λουλούδια.
Εἶνε τὰ τριαντάφυλλα.

Τὰ πουλιά τα ψάλλουνε
Μὲ γλυκὰ τραγούδια. . .
Κι' ὅλοι τὰ ζηλεύουνε.

Τὰ ζηλεύει ἡ ὁλόδροση
Τοῦρανοῦ Αὐγούλα
Κ' ἔλαβε τὸ χρώμα των.

Τὰ ζηλεύει ἡ πρόσχαρη
Ντροπαλὴ Παιδούλα
Κ' ἐγίνε ροδόχρμη.

Ὅλοι τα ζηλεύουνε. . .
Μὰ γιὰ νὰ τα φθάσουν
Δὲν μποροῦν, ἀδύνατο!

Γιατί τὰ τριαντάφυλλα
Τὴ ζωὴ κι' ἂν χάσουν.
Ὅα μοσχομυρίζουνε!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΘΩΡΗΚΤΟΝ ΔΙ' ΕΡΑΝΟΥ ΠΑΙΔΙΩΝ

Φαίνεται, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα ἐγένεν ἐπὶ τῇ χῆρῃ τῶν θαυμάτων, —εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Δύο Ἀμερικανόπαιδες, δύο μικροὶ μαθηταὶ τῆς πόλεως Κιγκινάτης, εἰς τὴν πολιτείαν Ὀχιο, ὀνομαζόμενοι Οὐίλλιαμ Γουὶ καὶ Χάρις Πράις, συνέλαβον τὸ μέγα σγέδιον νὰ προκαλέσουν ἔρπον μεταξὺ ὅλων τῶν Ἀμερικανοπαιδῶν, καὶ νὰ προσφέρουν εἰς τὸ ἔθνος των ἓν θωρηκτόν.

Ἐτύπωσαν λοιπὸν ἐγκυκλίους, τὰς ἐστεῖλαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἐγραψαν ἰδιαιτέρως πρὸς ὅσους ἐγνώριζαν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ κάμουν τὸ ἴδιον πρὸς τοὺς γνωρίμους των, τὸ ἐξημσεύσαν εἰς τὰς ἐφημερίδας, τέλος πάντων ἐκίνησαν πάντα λίθον ὥστε νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν πατριωτικὸν αὐτὸν ἔρπον ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Συμπολιτείας, ὅλα, μικρὰ καὶ μεγάλα, πλούσια καὶ πτωχά, —καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατάρθωσαν νὰ συνάξουν. . . πόσα νομίζετε; Ἐπὶ τὰ ἑκατομύρια δολάρια, μὲ ἄλλους λόγους 35,000,000 πράγματα!

Μετὰ τὸ ποσὸν αὐτὸ ναυπηγεῖται τῶρα ἓν πολεμικὸν πλοῖον πρώτης τάξεως, μὲ ισχυρότατον θώρακα, μὲ τελειότατον ὀπλισμὸν, μὲ τηλεβόλα τοῦ τελευταίου συστήματος, μὲ χωρητικότητα 13,000 τόννων καὶ μὲ ταχύτητα 17 μιλίων τὴν ὥραν. Καὶ τὸ θωρηκτόν αὐτό, τὸ ὁποῖον δεξιέται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν φιλοπατρίαν τῶν Ἀμερικανοπαιδῶν, θὰ ὀνομασθῇ Ἀμερικανόπαις καὶ θὰ προσφερθῇ εἰς τὸ ἔθνος, διὰ ναυξήσῃ τὴν δύναμιν τοῦ ἐθνικοῦ στόλου. Ἀ, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δικαιοῦνται νὰ υπερηφανευθῶν πολὺ τὰ παιδιὰ τῆς μεγάλης Δημοκρατίας! . .

Λέγουν ὅτι αἱ κολαὶ πράξεις εἶνε ἄξιαι μιμήσεως. . . Ἄν ἡμποροῦσαν καὶ οἱ Ἑλληνόπαιδες νὰ μιμηθῶν τοὺς Ἀμερικανούς ὁμηλικούς των, τῶρα μάλιστα ποῦ ἡ μικρὰ καὶ πτωχὴ πατρίς ἔχει τὴν ἀνάγκην βοηθείας διὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν ναυτικῶν καὶ στρατιωτικῶν της δυνάμεων, τῶρα ποῦ οἱ κύριοι Βούλγαροι ἐτοιμάζονται πάλιν νὰ κάμουν τὰ συνεθισμένα των, ἔ, ἂν ἡμποροῦσαν καὶ οἱ Ἑλληνόπαιδες; . .

Ἀλλὰ οἱ Ἀμερικανόπαιδες εἶνε πολλοί, ἐν ὧς οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε ὀλίγοι· ποτὲ, ὅσα καὶ ἂν ἔκαμναν αὐτοί, δὲν θὰ κατάρθωναν νὰ συνάξουν τὰ απαιτούμενα διὰ τὴν κατασκευὴν ἑνὸς θωρηκτοῦ. Τριάντα ἑκατομύρια, καὶ εἰκοσι, καὶ δέκα καὶ πέντε· οὔτε νὰ το δνευρευθῇ κανεὶς. . .

Ναί, ἀλλ' ἂν δὲν ἡμποροῦν νὰ κά-

μουν μεγάλα, δὲν ἡμποροῦν ἄρα γε νὰ δοκιμάσουν τίποτε μικρότερον; Νὰ συνάξουν τουλάχιστον ὅσα απαιτοῦνται διὰ τὴν κατασκευὴν π. χ. ἑνὸς τορπιλλοβόλου; Καὶ τὴν πρωτοβουλίαν ἑνὸς γενικοῦ, παιδικοῦ, πανελληνίου ἔρπον, εἰς τὸν ὁποῖον κάθε ἑλληνοπούλο νὰ λάβῃ μέρος ἔστω καὶ μὲ μίαν πεντάραν, δὲν ἡμποροῦν νὰ ἀναλάβουν ἄρα γε οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως»; Τί λέγετε δι' ὅλ' αὐτὰ; Σὺς ἐρωτῶ ἀπλῶς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

ΑΤ' ἀρχὰς ἡ λεωφόρος Ἀμαλίας, ἀπὸ τῆς πλατείας τῶν Ἀνακτόρων ἔπειτα μακρὸς δρόμος τοῦ πάρκου, ὁ διερχόμενος ὀπισθεν τοῦ Ζαπτείου, (δενῆξέωρ ἂν ἔχη ὄνομα) ἔπειτα ἡ ὁδὸς Ἡρώδου τοῦ

Ἀττικοῦ, καὶ τελευταῖον τὸ τμήμα ἐκεῖνο τῆς ὁδοῦ Κηφισίας, τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς διασταυρώσεως μὲ τὴν ὁδὸν Ἡρώδου καὶ καταλήγον πάλιν εἰς τὴν πλατείαν τῶν Ἀνακτόρων. Ἰδοὺ τὸ μέγα τετράγωνον τῶν ὁδῶν, τῶν πέριξ τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου, ἡ ὁ Γύρος οὗ Κήπου, ὅπως ὀνομάζεται κοινῶς ὁ ὁραῖος καὶ πολυσύχναστος αὐτὸς ὁθοναῖκος περίπατος.

Μετὰ τὴν ἡσυχὴν βῆμα περιπατητοῦ, θέλεις ἕως τρία τέταρτα τῆς ὥρας διὰ νὰ τον κάμῃς. Εἶνε δὲ ποικιλιώτατος εἰς ἀπόψεις. Μετὰ τὸν ἀριστοκρατικὸν πλοῦτον τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας, μετὰ τὸν ἀνοικτόν της ὄριζοντα, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποῖου, μακρὰν, θὰ ἴδῃς πρὸς στιγμὴν ἀπαστράπτουσαν τὴν θάλασσαν· μετὰ τὴν ἀπέραντον πρασινάδα τοῦ Ζαπτείου καὶ τὸ ἐξοχὸν θέαμα τῶν πέριξ μνημείων καὶ τῶν λόφων, —θὰ εἰσελθῇς εἰς τὴν ἡρεμὴν καὶ σκιερὰν ὁδὸν Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, μὲ τὰ σιωπηλὰ μέγαρα της, διὰ νὰ καταλήξῃς εἰς τὴν πολυκοσμίαν, εἰς τὴν κίνησιν καὶ εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς ὁδοῦ Κηφισίας. Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ἔχεις πάντοτε πρὸς ἀριστερὰ σου τὸ περίφραγμα τοῦ κήπου, τὴν ἀτελείωτην ἐκείνην σειρὰν τῶν πρασίνων ξυλίνων θυσιακτῶν, τῶν τοποθετημένων ἐπὶ λίθινου συνεχοῦς κρηπιδώματος, ἄλλου ὑψηλότερου καὶ ἄλλου χαμηλοτέρου, ἀναλόγως τοῦ ἐδάφους, — μετὰ τῶν ὁποίων συμπλέκονται κλαδίσκοι καὶ φυλλώματα, ἐνῶ ἄνωθεν, ὡς γίγαντες προβάλλοντες πρὸς τὰ ἔξω, ἐγείρονται δένδρα

ὑπερύψηλα. Τὸ ὅμμα σου, εἰςδύον διὰ τῶν κενῶν τοῦ διαφανοῦς τούτου περιβάλλου, διὰ τῶν σχισμῶν τοῦ πρασίνου παραπετάσματος, ἀποκαλύπτει τὰ βάθη τοῦ κήπου, τὰ πλήρη γλυκείας σκιάς, καὶ τὸ οὖς σου τέρπεται ἀπὸ τὸ ἄλγημα τῶν πτηνῶν, καὶ, αὐτὰς τὰς ἡμέρας πρὸ πάντων, ἀπὸ τὴν τρελὴν καὶ ἀδιάκοπον συναυλίαν τῶν τεττίγων, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸν γνωστὸν μῦθον, τραγουδοῦν τώρα διὰ νὰ χορεύσουν τὸν χειμῶνα.

Κατὰ τοὺς προηγούμενους μας περιπάτους, διηύσαμεν μὲγα μέρος τοῦ γύρου τούτου. Σήμερον πρόκειται νὰ τον ἐξακολουθήσωμεν, καὶ πρὸς τοῦτο, ἀφ' οὗ ἐπεσεφθήμεν τὸ Πανόραμα, θὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Ἄν θέλετε ὅμως, εἴμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ἕνα βραχὺν σταθμὸν ἐδῶ, εἰς τὴν ἀνθηρὰν αὐτὴν γωνίαν, ὅπου ὑπάρχει ἓν μικρὸν γαλακτοκομεῖον.

Ἐνα ποτήρι γάλα ἀγελάδος, νωπὸν καὶ ἀγνόν, εἶνε ἴσως προτιμώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ζαχαροπλαστικά προϊόντα τοῦ Ἀναφυκτηρίου. Δὲν ἡξεύρω τί λέγουν οἱ μικροὶ λ ι χ ο ὕ δ ι δ ε ς· ἀλλ' ἐγὼ ὁμολογῶ, ὅτι μοῦ ἀρέσει κάποτε νὰ κάθῃμαι ἐδῶ, εἰς τὰ ἀγροτικά καθίσματα τοῦ γαλακτοπωλείου, καὶ νὰ πίνω τὸ γάλα μου. Τὸ μέρος εἶνε ρομαντικώτατον. Ἐχει πρασινάδα πολλήν, ἔχει ἄνθη, ἔχει σκιάν, ἔχει κάποτε καὶ παιδάκια. Ὁ ξύλινος οἰκίσκος, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει ὡς σταῦλος, εἶνε κομψώτατος, μὲ σχέδιον ἐλβετικόν, καὶ τὸ ζωηρὸν κίτρινον χρώμα του συνδυάζεται τόσον ἀρμονικὰ μὲ τὸ πράσινον, τὸ ὁποῖον τὸν περιβάλλει! Γύρω διαχύνεται ἡ χαρακτηριστικὴ ἐκείνη ὁσμὴ τοῦ σταύλου, ἡ ὁποία προκαλεῖ ἀναμνήσεις καὶ ἡρεμίαν ἐξοχῆς. . . Καὶ πλησιάζων, βλέπεις τὰς ἀγελάδας, εἰς τὰ καθαρῶτατα διαμερίσματα των, νὰ μασοῦν ἡσύχως τὴν τροφήν των. Ὡ, τί ἡμερότητα, τί γαλήνην ποῦ ἔχει τὸ βλέμμα αὐτοῦ τοῦ ζώου, καὶ πῶς ὁ ὑπόκοφος καὶ ἀσθενὴς ἐκεῖνος μυκηθμός του, ὁ παραπονετικός, σὲ μεταφέρει διαμιάς μακρὰν τῆς πόλεως, ἔξω, εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ εἰς τὰ βουνά, καὶ βλέπεις διὰ τῆς φαντασίας τοπία ἐξοχικά καὶ εἰκόνας γλυκείας ἀγροτικῆς ζωῆς, — τῆς ζωῆς, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ νοσταλγῇ πάντοτε ὁ πολιτισμένος κάτοικος τῶν πόλεων! Καὶ μοῦ ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν αὐτοὶ οἱ στίχοι, ἀπὸ ἑν ὄρατον ποίημα τοῦ Στεφάνου Μαρτζώκη:

Μύριες αἰῶνες σκάφτουνε τὴ γῆ
Κ' ὑψωμένες ἐπὶ ἥλιο λαμπυρίζουν·
Στοὺς κάμπους βασιλεύει θεῖα σιγή.

Κ' ἐνῶ θωρεῖται τὰ σπῖτια νὰ καπνίζουν,
Ἄλλο πᾶν δὲν γρικᾷ τὴ χερσαυγὴ.
Παρὰ τὰ βῆδια ἀγάλλει νὰ μουγγρίζουν
Φαῖδαν

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

Βραβεύθηκε υπό το ψευδώνυμον "Ησυχία" Αεράκι
εἰς τὸν 55ον Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων.
(Ἰδε «Διάπλασις» τοῦ 1898, σελ. 427).

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 265)

Ὅποια θερμὴ χειραψία!... Ὅποια χαρὰ καὶ διὰ τοὺς δύο, νὰ συναντῶνται τὸσον ἀπροόπτως, ὅταν ὁ ἕνας ἐνόμιζε τὸν ἄλλον χαμένον διὰ παντός!... Δι' ὀλίγων λέξεων ἀνεκοίνωσαν πρὸς ἀλλήλους τὰς περιπετείας των. Ὁ πλοίαρχος εἶχε βυθισθῇ μαζί με τὴν Εὐσταθίαν. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν ἐπιβίαν, ἐκρατήθη δι' ὀλίγον ἐπὶ σανίδος, τὴν ὁποίαν ἡ τύχη καὶ τὸ ρεύμα ἔφεραν πλησίον μιᾶς ἐκ τῶν λέμβων, — ἐκείνης ἀκριβῶς, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρρίκος εἶχε μαθῇ ὅτι ἤραξεν εἰς τὴν Πέμπαν. Ἐκεῖθεν ὁ ναυαγὸς ἤδυνήθη νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Λορενσάο-Μαρκεῖ καὶ κατόπιν εἰς τὸ Τρανσβαλ. Εἶχε σκοπὸν νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς τραγικῆς του συμφορᾶς καὶ τῆς ἀνεπίστου σωτηρίας του, διὰ νὰ δοκιμάσῃ, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, τὴν τύχην τοῦ χρυσοθήρα.

— Μπόσικα πράγματα! προσέθεσεν ὡς συμπεράσμα. Δὲν εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῇς, ἀγαπητέ μου Ἑρρίκε, τί ἄθλιον ποὺ εἶνε τὸ ἐπαγγελμα τοῦ μεταλλευτοῦ! Ἐρχονται ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι μετὰ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἀρκεῖ νὰ σκύψῃ κανεὶς διὰ νὰ μαζεύσῃ ὅσο χρυσάφι θέλει. Ἀλλὰ ποῦ! καθὲς ἄλλω... Πρῶτα πρέπει νὰ γοράσῃ τὸν τόπο, νὰ πάρῃς ἕνα κ λ ε ῖ μ, καθὼς λέγουν,

ἢ ἄδειαν ἐκμεταλλεύσεως· ἔπειτα νὰ ῥίξῃς νὰ δουλεύῃς τὴ μεταλλικὴν φλέβα, νὰ βγάλῃς τὸ κ ο υ ἄ ρ κ ι, νὰ τὸ πᾶς ἐστὶ μύλο, νὰ το ἀλέσῃς, νὰ τὸ ἐπεξεργασθῇς μετὰ χημικὰς οὐσίας... Καὶ ὅλα αὐτὰ, χωρὶς νὰ ξεύρῃς ἂν ἀπὸ τὸ καταραμένο αὐτὸ κ ο υ ἄ ρ κ ι, θὰ βγάλῃς χρυσάφι ἀρκετὸ νὰ σε ἱκανοποιήσῃ γιὰ τόσα ἐξοδα, γιὰ τόσους κόπους. Καμμιά φορά δὲν σοῦ δίνει τίποτε... καὶ τότε, τ' εἶχες Γιάννην, τ' εἶχα πάντα! Ἀ, δὲν γίνεται χειρότερη ἐργασία! Χίλιες φορές θὰ προτιμοῦσα ἕνα καλὸ καράδι, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ μοῦ τὸ κόψῃ πάλι ἐστὶ μέση κανένας κακοῦργος!

Τοῦ κακοῦργου, ὁ ὁποῖος εἶχε κόψῃ εἰς δύο τὴν Εὐσταθίαν, ὁ Ἑρρίκος ἦτο εἰς θέσιν νὰ δώσῃ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἐθνικότητα. Ὡ, νὰ ἐδλέπτε τὴν ὀργὴν τοῦ πλοίαρχου Φρανκέρ, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ λόρδου Φάιρφιλντ.

— Ἔτσι εἰ ; ... ἀνέκραξε. Λέγεται λοιπὸν Λύκος καὶ εἶνε ἀπὸ τὸ Ἀμβούργον ὁ λαμπρὸς αὐτὸς κύριος!... Ἐ καὶ νὰ τὸν ἐπιανα καμμιά φορὰ ἐστὶ χέρι μου!... Σοῦ δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι πολὺ ἄσχημα θὰ ἐξεμπερδεύῃς!...

Ὁ μίλησαν κατόπι περὶ τῶν ἄλλων λέμβων τῆς Εὐσταθίας, ὅσων εἶχεν ἀγγελοῦ μετὰ ὥρας ἡ σωτηρία. Μετὰ μὲγαν τὸν λύπην, ὁ Ἑρρίκος εἶδεν ὅτι ὁ πλοίαρχος, ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην, ἐγνώριζε πολὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ αὐτόν. Ἀλλὰ διατὶ τάχα; Μήπως αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ συνάντησις ἐνός τῶν ναυαγῶν, δὲν ἦτο γεγονός ἱκανὸν νὰ ἐμπνεύσῃ τὰς μεγαλητέρας ἐλπίδας, ὅτι καὶ αἱ ἄλλαι λέμβοι ἐσώθησαν ἐπίσης; Καὶ μετὰ τὴν σκέψιν αὐτήν, ὠδήγησε τὸν πλοίαρχον Φρανκέρ πρὸς τὴν μητέρα του.

Διὰ τὴν κυρίαν Μασσαί, ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ ὑπῆρξεν ἀρομὴ λύτης συγχρόνως καὶ χαρᾶς. Ἦτο πεπεισμένη ἐνδομύχως — τὸσον πολὺ τὸ ἤλπισεν! — ὅτι ὁ ναυαγὸς τῆς Κλαϊνδὸρπης ἔπρεπε νὰ εἶνε ὁ σύζυγός της. Βεβαίως, ἦτο πολὺ εὐτυχὴς ἐπαναβλέπουσα τὸν πλοίαρχον Φρανκέρ. Ἀλλὰ διατὶ νὰ μὴν εἶνε ὁ κύριος Μασσαί;

Ὅπως δὲ ποτε, διήλθον εὐχάριστον ἑσπέραν οἱ τρεῖς των, συνομιλοῦντες. Ὁ ἀγαθὸς πλοίαρχος εὗρεν ἑκατὸν ἐπιχειρήματα, διὰ νὰ πείσῃ τὴν δυστυχὴ ἐκείνην, ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα οἱ ἀπόντες θὰ παρουσιάζοντο. Πόσα πλῆθ᾽ διασχίζον καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις τὸν ἰνδιανὸν ὠκεανόν!... Πόσοι ἔρημοι καὶ ἀπομακρυσμένοι ἀνταί, εἰς τὰς ὁποίας εἰμπορεῖ νὰ ἔβησαν οἱ ναυαγοί, χωρὶς νὰ εἶνε εἰς θέσιν ἀκόμη νὰ δώσουν σημεῖον ὑπάρξεως!... Νὰ ἰδῇτε, ὅτι καθεὶς ἀπὸ αὐτοὺς ἐσώθη κατ' ἴδιον τρόπον καὶ σήμερ' αὐριο θὰ παρουσια-

σθῇ... Θάρρος, ἀγαπητὴ κυρία, θάρρος καὶ ὑπομονή!...

Τίποτε ὠρισμένον καὶ θετικὸν ἀκόμη οὐδεὶα μόνον καὶ ἐλπίδες... Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην, διαπρώτην φορὰν ἀπὸ πολὺν καιρὸν, ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐκοιμήθη μετὰ καρδίαν ἐλαφροτέραν.

Ἐν τούτοις, καθὼς ἐσυμβούλευσε καὶ ὁ πλοίαρχος Φρανκέρ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀπαξ εὐρίσκοντο εἰς τὴν Κλαϊνδὸρπην, δὲν εἶχον παρὰ νὰ μείνουν ἐκεῖ. Οὐδὲν εὐκολώτερον ἢ νὰ δημοσιεύσῃ ἐνδεοποιήσεις εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας, νὰ καταστήσῃ γνωστὸν πανταχοῦ ὅτι ἡ οἰκογένεια Μασσαί εἶχε πῆξῃ τὴν σκηνὴν της εἰς τὸ Τρανσβαλ, παρὰ τὰς ὁχθὰς τοῦ Λιμπόπου, καὶ νὰ μείνουν ἀσφαλῶς τὴν προσέλευσιν τῶν ἀπόντων αὐτῆς μελῶν. Ὁ Ἑρρίκος ἦτο χημικὸς καὶ μεταλλεσιολόγος· θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ εὗρεθῇ καταλληλότερον μέρος, διὰ νὰ χρησιμοποίησιν τὰς γνώσεις του. Διότι εἰς τὴν Κλαϊνδὸρπην ὑπῆρχεν ἑλλειψις προπάντων χημικῶν.

— Χημικοὶ εἶνε αὐτοὶ ποὺ ἔχομεν; ἔλεγεν ὁ πλοίαρχος Φρανκέρ. Φαντάσου, πρῶην ὑπηρετῆα φαρμακείου! Τί νὰ σοὺ κάμουν;... Ἐννοία σου, Ἑρρίκε, θὰ σε συστήσω ἐγὼ εἰς τὸν κ. Χάριστων Λίνδσαυ, καὶ φθάσει μόνον ὁρεῖ νὰ χῆς νὰ ἐργάζεσαι.

Τὸ εἶπεν ὁ πλοίαρχος καὶ τὸ ἔκαμε. Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ νεαρὸς μηχανικὸς προσελήφθη εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἀμερικανοῦ μεταλλωρύχου, καὶ ἀμέσως ἤρχισε τὴν ἐργασίαν του. Δὲν ἐδράδυνε δὲ νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι τῶντινὴ χημικὸς καθαρισμὸς τοῦ πολυτίμου μετάλλου ἐγίνετο ὁλωσδιόλου ἡμιτελής εἰς τὰ ἐργαστήρια τῆς Κλαϊνδὸρπης. Τὰ ὑπολείμματα, ὑποβαλλόμενα εἰς νέαν χημικὴν ἀνάλυσιν, παρουσιάζον καὶ ἄλλην ποσότητα χρυσοῦ, εἰς μεγάλην ἀναλογίαν, ὁ ὁποῖος ἐχάνατο, διότι αἱ ἐν χρήσει μέθοδοι δὲν ἦσαν ἱκαναὶ νὰ τὸν ἐξαγάγουν. Ὑπῆρχον λοιπὸν, παρὰ τοὺς μύλους, ὅπου ἐτρίβετο τὸ κουάρκιν, χιλιάδες τόννοι ὀρυκτοῦ παρρημιμένου, τὸ ὁποῖον ἐνέκλειεν ἀληθεῖς θησαυροὺς.

Ἀφ' οὗ ἐπέστη περὶ τούτου, ὁ Ἑρρίκος τὸ ὑπέδειξεν εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ἐπιχειρήσεως· κατόπιν ἤρχισε μετὰ ζήλου νὰ ζητῇ μέσον θεραπείας, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ εὗρεν. Ἦτο ἀπαραίτητον νὰ γίνῃ χρῆσις διὰ τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ κουάρκιν, ἀντιδραστικῶν καταλλήλων, καὶ ἐν γένει ἡ ἐργασία νὰ ἐκτελῇται τοῦ λοιποῦ μετὰ μεγαλητέρας προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας. Ἐλήφθησαν λοιπὸν καθ' ὑποδείξιν του σύντονα μέτρα, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὡς ἀμέσως συνέπεσε, ἐπῆλθεν ἡ ἀύξησις τοῦ καθαροῦ προϊόντος τῆς ἐκμεταλλεύσεως κατὰ δεκατρία τοῖς ἑκατόν.

Ἡ ἐπιτυχία ἦτο λαμπρά, ἀλλ' ὁ Ἑρρίκος δὲν ἐπανεπαύθη εἰς αὐτήν. Ἐπειρήσε καὶ ἄλλας διαφόρους μεθόδους, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ αὐξησιν μεγαλητέραν. Ἡ κυριώτερα ἦτο ἡ ἐξῆς: Συνήθως μετεχειρίζοντο κυανιζοῦχον ὕδραργυρον διὰ τὴν διάλυσιν τῶν ὑπολειμμάτων. Ἡ μέθοδος ἦτο τόσον δαπανηρά, ὅσον καὶ ἀτελής, διότι δι' αὐτῆς ἐξήγοντο μόνον τὰ τέσσαρα πέμπετα τοῦ ἐν τῷ ὀρυκτῷ περιεχομένου χρυσοῦ. Ὁ Ἑρρίκος προσεπάθη νὰ κάμῃ κάτι οικονομικώτερον καὶ

ἰσποτελεσματικώτερον· ἀφ' οὗ δ' ἐπὶ πολὺ εἰργάσθη, κατάρθωσε νὰ συνθέσῃ νέον διαλυτικόν, ἀπὸ χημικὰς οὐσίας κοινοτέρας καὶ πολὺ εὐθηνότερας. Διὰ τοῦ διαλυτικοῦ τούτου, κατάρθωνετο νὰ ἐξάγεται, παρὰ ὀλίγα μόνον ἑκατοστὰ, ὁλόκληρος ἡ ποσότης τοῦ περιεχομένου χρυσοῦ. Εἰς ὅλην τὴν κατ' ἐξοχὴν ταύτην χώραν τῶν χρυσορυχείων, ἡ ἀνακάλυψις ἐθεωρήθη σημαντικωτάτη καὶ ἔκαμε μεγάλον πάταγον. Ἀπὸ παντοῦ παρεκάλουν τὸν Ἑρρίκον νὰ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν μέθοδόν του καὶ νὰ τὴν

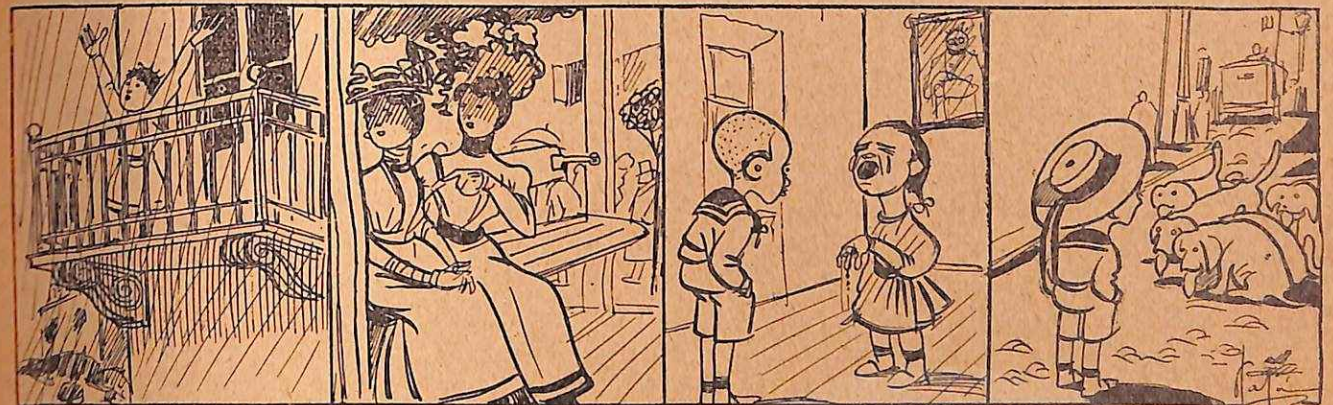
παραδώσῃ εἰς κοινὴν χρῆσιν. Ἀλλ' ὁ νέος ἠρνεῖτο καὶ ἐκράτει τὸ μυστικόν της, διότι τὴν εὕρισκον ἀτελεῖ καὶ ἤθελε νὰ τὴν τελειοποιήσῃ ἀκόμη περισσότερον.

Τότε ἄνθρωποι ἄπληστοι καὶ αἰσχροκερδεῖς, ἐπεχείρησαν νὰ μάθουν δολίως τὸ μυστικόν. Ἐδοκίμασαν νὰ διαφθείρουν διὰ χρημάτων τοὺς βοηθοὺς, τοὺς ὁποίους ὁ νεαρὸς χημικὸς ἦτο ἠναγκασμένος νὰ μεταχειρίζεται εἰς τὰ πειράματά του.

(Ἐπεὶ συνέχεια.) ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ — ὑπὸ Δ. Ε. ΓΑΛΑΝΗ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ

Τὴν ἡμέραν τῆς ραδαίας βροχῆς, ὁ Τάκης ἠκούσθη κράζον :
— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! "Υατερ" ἀπὸ τόσα συλλαλητήρια, τὰ νερὰ τῆς Στραμαλίας μὰς ἤλθαν... ἀπὸ τὸν οὐρανόν!

ΠΑΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

— Νά, Μαρίκα... περὶ ὅ κα...
— Χῆ, χῆ... Τί εἶνε πάλι;
— Ἐκοψά τὰ δάκτυλά μου μετὰ τὸ θνητῆς μας ὁ κ. Δ...
— Τὸν καίμενο! ἔμαθα, Πόπη μου, πῶς θὰ τὸν παύσω.
— Φυσικά!.. ἀφ' οὗ τώρα εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν παύσεων.

ΚΥΝΙΚΑ ΚΑΥΜΑΤΑ

Σκέψις ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν σκύλων εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν :
— Μόνον νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸ χάλι τῶν σκύλων, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, ἐν- ἔργῃ καὶ σὺ διακοπὰς, ἂν καὶ νοεῖ ἀμέσως ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὰ κυνικὰ καυμάτα.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΘΟΣΙΩΣΕΩΣ

Μικρὰ λούστρα, φοιτῶν εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ἀπόρων καὶ ἔχον ἄξιον λογιωτάτου, ἀκούει ἕνα παιδί νὰ φωνάζῃ : — Πάρτε λεβάντες γιὰ τὰ πόδια! Τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ λέγει : — Δὲν ἐντρέπεται, ἐσὺ ἑλληνοφύλον, καὶ νὰ λῆς λεβάντες ;
— Ἀμὴ πῶς πρέπει νὰ λέγω ;
— Ἀνατολή!

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗΝ

— Βλέπετε, δάσκαλε, τί ὄρατα ποῦ εἶνε ἡ ἐξοχὴ μας ;
— Ναι, βλέπω. Μὰ ξεύρεις γιὰ τί τὴν λέγουν ἐξοχὴ ;
— Σεβῶν διότι ἐξέρχεται ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα.
— Μπᾶ! Καὶ τὸ ἀντίθετον λοιπὸν τῆς ἐξοχῆς ;
— Ἐσοχὴ, δάσκαλε.

ΚΕΦΑΛΗ... ΑΝΤΙ ΞΗΡΑΣ ΚΟΛΟΚΥΝΘΗΣ

Εἰς τὰ λουτρά τοῦ Παλατοῦ Φαλήρου.
Ὁ Νίκος βλέπει τὸν φίλον του Γιάγκον καὶ τὸν ἐρωτᾷ :
— Δὲν μου λῆς, Γιάγκο, γιὰ τί τὸν πέρνεις μαζί σου αἰώνως αὐτὸν τὸν Κουριοκεφαλῆν ;
— Ἀ, σὲ βεβαίως μοῦ εἶνε ἀναγκασιότατος !
— Καὶ γιὰτί ;
— Μὰ νὰ δὲν ξευρῶ, καίμενε, τόσῳ καλὸ χολύμπε, καὶ ντρέπομαι νὰ μεταχειρίζωμαι φούσκες καὶ κολοκύθια. Ἐν ἀνάγκῃ, μπορῶ νὰ πιᾶσθαι ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ... νὰ μὴ βουλιάξω.

